

A rászédett asszony

Élt a faluban egy nagyon makacs, de különben meg igen kapzsi lány. Már jól benne volt az eladó korban, a szülei sem bánták volna, ha már megszabadulnának az örök makacsságától. Gondolták, hátha valamelyik férfi ráncba szedné, ha már rájuk nem hallgat. Sajnos, azonban minden legény kerülte ezt a nagyszájú, parancsolgató lányt, aki azt hitte, minden csak úgy van jól, ahogy ő akarja. Elmúlt már három farsang is felette, de a legényeknek nem kellett, pedig még csak szegény sem volt. Ő volt szülei egyetlen leánya, akire a vagyon majd rászáll, de a lány féltette még a jövőbelijétől is a vagyont.

– Hiszen majd a gyermekeidé lesz – okította az anyja, de a lány tán még azoktól is irigyelte.

A negyedik farsangkor így szólt az apja:

– Na, most már férjhez mégy az első legényhez, aki betér a házhoz!

Estére harangoztak, mikor egy vándor bekéredzkedett hozzájuk éjszakára. Kapott is szállást, de még jó vacsorát is. Vacsora után, a lány apja kérte a feleségét, hozzon már egy kis bort a pincéből, szeretne elbeszélgetni a vendéggel. A lány a rokkánál ült, serényen font, rá sem pillantott a vendégre. Az apa pedig borozgatás közben, próbálta tartóztatni másnapra is a vendéget. Ráállt a diák, hiszen kinn csikorgó hideg várta. Gondolta, ilyen jószívű embereknél szívesen időzik egy kicsit. Az apa addig-addig marasztalta napról-napra, míg meggyőzte, hogy a lányát is neki adja, ha itt marad segíteni a gazdaságban. A legény ráállott az alkura. Megtartották a nagy lakodalmat. Csudálkoztak is a faluban, hogy hogyan tudták ezt a legényt így rászédni.

Kitavaszkodott, az apa a vejével vetni ment a földekre, de az ifiasszony a nagy kapzsiságában olyan kevés ennielót csomagolt, hogy majd éhen vesztek. Így ment ez három nap, míg a vetés tartott. Este mikor hazamentek, mondja a deák a feleségének:

– Csinálj vacsorát asszony!

– Még mit nem! – rikácsolta az. – Kienne a vagyonomból! Csak annyit fog enni, amennyit én akarok!

Másnap újra a földekre indultak dolgozni, de ennivaló megint kevés volt. Az mondja a deák az apósának:

- Valamit ki kellene találni, hogy megváltozzék az életünk.
- Én már mindent megpróbáltam – mondja az –, de hiába.
- Hagyja rám! – mondja a deák. – Maga csak bólogasson, bizonyítson nekem, hogy: bíz az úgy van!

A deák fölmászott a föld végén lévő jegenyefára, kiszedte a hamvas varjú két tojását, azzal elindultak haza. Még be sem értek a kapun, amikor szidalmak áradata szakadt rájuk: hogy mertek ilyen hamar hazajönni, a munkát abbahagyni! A diák lesuttant a kemencepadkára az apósa mellé és rákezdte:

- Ugye apa, nem szabad megtennünk!

Háromszor is elmondta, és az após mindig így válaszolt:

- Nem biza, ilyet nem kérhetünk tőle!

A menyecskét furdalta a kíváncsiság, így megkérdezte:

- Ugyan már mi az, amit nem mernek megtenni?
- Jaj, az igen nagy csuda!
- Milyen csuda is érhetne kendteket, amit nem lehet tőlem kérni!

Erre rákezdte az ura:

– Azért jöttünk máma korán haza, mert amikor a föld végén eszegettünk, odarepült hozzánk egy vasvarjú és aszongya: – Ha adtok egy falat kenyeret, gazdaggá teszlek benneteket, mert már egy hete nem ettem! – Hogyan tudnál te bennünket meggazdagítani? – Hát úgy mondta a varjú, hogy: – Adok nektek két tojást, nektek csak találni kell egy asszonyt, aki kikölti. Csakhogy azt az asszonyt bele köll kötni egy lúdkosárba a tojások fölé, és a kosarat odaláncolni a tyúkól tartógerendájához, hogy bármi történjen, egy hétig ne tudjon szabadulni, amíg a tojások ki nem kelnek. – No, ezt nem akarjuk kérni tőled!

– Még az is valami! Egy hét! – rikkantott a kapzsi menyecske. – Nem köll engem kérni! Én akarom, tehát megteszem! Egy hét alatt nagy gazdagságot szerezni... ! Tik csak tegyetek úgy, ahogy a varjú parancsolta!

No, belekötötték a menyecskét a lúdkosárba, a tojásokra, és odaláncolták a tyúkól tartógerendájához. Tettek mellé egy szelet

kenyeret, meg egy csupor vizet. A két férfi elment a dolgára, de a menyecske anyjának megparancsolták, hogy semmi áron ne fogadjon szót a lányának, mert elrontja a szerencséjüket.

Eltelt egy nap, a menyecskének nem volt könnyű napja. Éhes volt, fáradt volt, de a kapzsiság meg a gőg nem engedte panaszkodni. Eltelt ugyanígy a másnap is, de a menyecske már kezdte unni a kotlást. Mondja az urának:

– Csak egy órácskára engedj szabadon, hogy kinyújtózkodjak! – de az hajthatatlan maradt, mondván, akkor megtörik a varázslat és elszáll a gazdagság.

Bizony a negyedik napon a menyecske sírva szabódott az urának, hogy neki nem köll a gazdagság, csak engedje szabadon. Kérdi tőle az ura:

– Ha szabadon engedlek, szót fogadsz-e? Kiszabod-e az ennivalónkat?

Mindent megígért a menyecske, csak ne kelljen tovább neki kotlani. A furfangos diák így szorította meg akaratos, kapzsi feleségét, aki belátván hibáját, nagy szeretetben élte le életét az urával és szüleivel. Amikor gyermeke született, visszagondolt a kapzsiságára, hogy arra volt irigy, akit most a világon a legjobban szeret.